

[Sundbo.]

dre end det konservative Folkepartis Formand, der overhovedet har klaget over den Tilstand, vi har i Øjeblikket.

Forslaget er imidlertid ganske forfejlet fra et Skattesynspunkt set; thi det, det maa gælde om, er at faa de flest mulige Skatter ind, og det faar man ikke, naar man ikke parlamentariserer med Skatteyderne — ellers faar man rimeligvis ingenting ind. Ved en Lov som denne vil man faa mindre Skat ind, hvad Kommunerne ikke er tjent med; og man vil i ringere Grad faa vakt Borgernes Interesse for kommunale Spørgsmaal, hvad Kommunerne heller ikke er tjent med.

I § 3 er der en Bestemmelse om Tilbagebetaling af, hvad der er eftergivet; det kunde tyde paa, at den højtærede Minister havde en Bagtanke med Hensyn til Valget i 1929. Men jeg maa dog rigtig nok antage, at man ikke kan lade en saadan Lov faa tilbagevirkende Kraft, saa den skal virke ikke bare for det Skatteaar, i hvilket Valget foregaar, men ogsaa i det foregaaende Aar, og altsaa for det Skatteaar, vi nu omtrent er færdige med. Det vilde være en himmelraabende Uret og stridende mod almindelig Retspraksis, om man gjorde det. Men som det staar her, kunde det se ud til, at den højtærede Minister havde den Bagtanke, at man skulde kunne lade Loven have tilbagevirkende Kraft.

Naar en Overenskomst med Skatteyderne er sluttet, hvad den jo er i København fra første Juli 1927, kan Kommunen ikke ophæve denne Overenskomst, og denne Lov kan da ikke træde i Kraft ved det første Nyvalg i 1929. At give en saa haard Lov tilbagevirkende Kraft vilde selv Venstrømænd sikkert ikke gaa med til. Der vilde blive mere end een Tylvt af Venstrømænd, som rejste sig mod en saadan Bestemmelse; det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen blev formodentlig en hel Armé, og det ærede Medlem Hr. Clausager vilde for en Gangs Skyld handle i Overensstemmelse med sine Ord.

I § 3 er der yderligere i sidste Stykke en, som jeg synes, noget mystisk Bestemmelse. Der staar nemlig:

„Paalignet personlig Skat, med hvis Betaling der er givet Henstand eller Udsættelse, og som ikke er betalt inden Valglisternes endelige Berigtigelse, vil være at betragte som Restance.“

Det fremgaar ikke tydeligt af Forslaget, om denne Restance er Henstand indenfor det samme Skatteaar, eller ogsaa før dette. Hvis det er Henstand indenfor det samme Aar, er Bemærkningen overflødig; men

hvis det ikke er det, saa er det det haardeste sociale Lovforslag, der maaske nogen Sinde er fremsat her i Landet, i hvert Fald det haardeste i den nyere Tid. Thi saa skulde jo altsaa Aftaler om Eftergivelse af Skat — maaske fra et tidlige Tidspunkt, langt forud, hvor de paagældende var blevet stillet i vanskelige Forhold og havde maattet lide store Tab, og hvor de havde faaet en Restance, som de overhovedet aldrig kunde betale —, saa skulde saadanne Aftaler i det uendelige hindre dem i at faa Valgret. Det kan derfor forhaabentlig ikke være Meningen; men som det staar her, er det ikke tydeligt udtrykt; det maa fastsættes, hvorledes det skal forstaas.

Før dette Lovforslag vedtages, maa der i hvert Fald indhentes Oplysninger i samtlige Kommuner, Landkommuner, Bykommuner og Hovedstadskommunerne, om, i hvilket Omfang der er eftergivet Skat, i hvilket Omfang man ønsker der skal eftergives Skat, og hvorledes den nugældende Lov har virket i de fire Aar, der er gaaet.

Hvorledes Forholdet stiller sig ude i Kommunerne, kan jeg ikke vide, da der intet er oplyst i saa Henseende. Jeg har undersøgt, hvorledes det stiller sig i Esbjerg. For Skatteaaret 1925—26 og 1926—27 er der eftergivet 9 922 Kr. 50 Ø. Hvis man kun maa eftergive en Trediedel af Skatten for i alt 7 Kvartaler, vil det eftergivne Beløb ikke kunne overstige 6 232 Kr. 09 Ø. eller 3 690 Kr. 41 Ø. mindre end efter de nugældende Regler. For denne By spiller Eftergivelsen altsaa økonomisk set ikke nogen større Rolle, Forslaget er saa inderlig overflødigt, at der ikke er Spor af Grund til at vedtage det. Hvad Personerne angaar, som der er Tale om, er der i Esbjerg i 1925—26 eftergivet en Trediedel for 13 Personer, Halvdelen for 37, og to Trediedele for 36. I 1926—27 er der eftergivet Halvdelen for 4 Personer og to Trediedele for 7 Personer. Det drejer sig altsaa heller ikke, hvad det personlige Spørgsmaal angaar, om større Tal, og at ulejlige Rigsdagen med en Lov i den Anledning synes ganske overflødigt. I andre Kommuner, saavel i By som paa Land, kan der naturligvis være større Tal, det skal jeg ingenlunde benægte, det ved jeg intet om; men saa vidt jeg har kunnet undersøge, er der altsaa ingen Grund til at komme med en Lov.

Det er ganske ubegribeligt, hvorfor navnlig den højtærede Indenrigsminister er gaaet med til dette Lovforslag; hvad Formanden for det konservative Folkeparti vilde med det, ved vi, det ligger klart for